

Nova šansa

Lav

Ćao drugari, ja sam Lav. Jedna ljubazna teta me je zamolila da podelim svoju životnu priču s vama. Rodio sam se pre sedam meseci, mama je imala još petnaest beba pored mene. Nismo imali kućicu ni bilo kakav zaklon, ali se mama svakako trudila da budemo siti i da nam bude toplo. Ponekad je odlazila i ostavljala nas same, kasnije sam čuo da je išla da moli za hranu, da bi imala dovoljno mleka za nas bebe. Mesec dana je sve bilo u redu, a kasnije smo postali živahni; mama nam kaže da sedimo i čekamo je, a mi odemo da se igramo, da trčimo ulicom. Šta ćeš, klinci, sve nam je novo, zabavno, mislili smo da ništa ne može da nam naudi, ne znamo za strah. Eh, koliko nismo bili u pravu. Jednog dana, mama je otišla da nađe hranu i ostavila nas same. Mi, deca k'o deca, počeli smo da se igramo, da ludujemo, da trčimo... I, samo se odjednom čuo tupi zvuk i nežno kratkotrajno cviljenje. Potrčali smo svi ka zvuku i – imali šta da vidimo! Naša mala sestrice, prelepa sestrice je ležala na ulici i nije se pomerala, kao da spava. Svi smo se skupili oko nje, gurali je njuškama, pomerali šapica-

ma, u nadi da se samo igra i da će ustati. Ali nije, nikada više nije. Tada smo shvatili da možemo da nestanemo u trenu oka i zašto nam je majka pričala da mirujemo dok ne dođe.

U naredna dva meseca, sve više mojih bata i seka je nestajalo, bilo nas je sve manje. Neke je udario auto, neki su uginuli od gladi, neki od bolesti... Svakog smo probali da oživimo, samo još jednom da ga vidimo i da se poigramo, ali uzalud. Na kraju nas je ostalo troje. Braon čupavi bata, kojeg su dobri ljudi nazvali Meda, crna čupava seka Kupačica (nazvali su je tako zato što je volela da se igra vodom) i ja, Lav. Krenuli smo zajedno sa mamom da tražimo hranu. Uvek bi se našao neki dobar čovek da nas nahrani, sipa nam vode ili se poigra sa nama. Život je tada bio lep, bio sam srećno malo kućence. Ali, i to je kratko potrajalo. Jedno jutro krenuli smo po hranu, kao i svaki dan do tada. Primetio sam da je seka umorna, da jedva stoji na nogama, da ne želi ni da se igra... Stvarno je jedva hodala i jako sam se zabrinuo. Nekako se popela do mesta gde jedemo i samo legla na beton. Bata se isto zabrinuo, pokušavao je da je zaštiti, legao je preko nje, donosio joj je hrane, ali ništa, ona nije reagovala. Došli su neki dobri ljudi, videli su da joj je loše i odneli su je negde. Nisam je video posle toga dva dana. Istog tog dana i bati i meni je postalo loše, nismo mogli da odemo kući sa mamom, ostali smo da ležimo sklupčani jedan pored drugog, mnogo smo bili umorni. To večer su došli isti ljudi koji su uzeli seku i odveli nas kod veterinara. Rekao je da imamo istu bolest kao seka, da imamo male šanse da preživimo i da se – ako nas vrate kući, na ulicu – nećemo izvući.

Sećam se samo groznog bola. Stavljali su mi neke cevčice u prednje šape, pa u zadnje, rekli su da su mi kolabirale vene. Seku sam samo još jednom video, kada smo dobijali lekove,

i sledeći dan je uginula. Mnogo sam bio tužan, mislio sam: „Eto, bato, mi smo sledeći, lep je bio život dok je trajao”.

Bata i ja smo se nekako držali, još tri dana smo išli na terapije, po tri puta dnevno. Bilo je jako teško, bili smo umorni, nosili smo pelenice, nismo mogli ništa da kontrolišemo, jako smo se plašili... Ali, delovalo je bolje, bata je mogao da sedne – jako sam se radovao zbog njega, mislio sam: „Neka se bar bata izvuče”. Mnogo sam ga voleo. Kada nismo bili na terapijama, nismo mogli da budemo zajedno – bili smo u istoj prostoriji, ali u različitim kavezima. Nema veze, znao sam ja da je on tu i da me čuva i pazi, osećao sam ga.

Uveče smo došli sa terapije kao i uvek, promenili su nam pelenice i stavili nas da spavamo. Tu noć bata nije mnogo pričao sa mnom, jedva da sam ga i čuo – mislio sam da se odmara, spava, umorio se. I zaspao sam i ja. Ujutru su došli po nas da nas vode na terapiju – baš sam se obradovao, bolje sam se osećao, čak sam bio i gladan. Ali, svet mi se srušio kada sam čuo rečenicu: „OVAJ JE UGINUO!”. Ko je uginuo? Moj lepi bata, moj oslonac, jedino što mi je ostalo na svetu, jedini koji me je čuvao i davao mi snagu? Nisam mogao da poverujem u to, nadao sam se da je tu bio još neki pas, da misle na nekog drugog, a ne na mog batu. Nažalost, mislili su na njega, video sam kako ga iznose i pakuju u crni džak. To je to, ostao sam sâm, ja sam sledeći.

Sudbina nije tako htela. Ja sam se oporavio, ostao sam tamo u tom karantinu još pet dana i išao na terapije. Dobio sam energiju, počeo sam da jedem, i to i te kako da jedem, sve što su mi ponudili – pa, nisam ja sve ovo preživeo da bi ostao gladan. Šestog dana, došli su teta i čika koji su me vodili na terapije i odveli me kući. Rekli su mi da je neverovatno da

sam preživio, da sam pravi mali borac i da sam se borio kao lav – eto meni imena. Sada živim kod te tete, imam drugaricu koju smatram sestrom, nisam usamljen, igram se po ceo dan i idem u velike šetnje. Svaki dan pomislim na svoje bate i seke i užasno mi nedostaju, ali sam zahvalan na svom životu i sreći. Hvala ljudima koji su verovali u mene i spasili mi život.

**MOLIM VAS LJUDI, NE OKREĆITE
GLAVU KADA VIDITE BOLESNOG
PSA. POTREBNA MU JE POMOĆ,
ON NE MOŽE SAM DA SE IZLEČI,
NE MOŽE SAM SEBE DA ODVEDE
KOD VETERINARA. POMOZITE
NEKOME KO JE U NEVOLJI, IAKO
NE MOŽE DA VAM UZVRATI NIČIM
MATERIJALNIM – SAMO LJUBAVLJU.**